

and the coronary sinus may receive all cardiac veins, except the venae minimae, including the anterior cardiac veins (33% of cases studied). Some of the anterior cardiac veins may drain into the small cardiac vein, which enters the coronary sinus (28% of cases). The remaining 39% have the "usual" pattern of drainage.

Bibliography

1. Anson, B.J., Ed. (1966) Morris' Human Anatomy, 12th ed., The Blakiston Division, McGraw-Hill Book Company, New York.
2. Bergman, R.A., Thompson, S.A. and F.A. Saadeh. (1988) Absence of the coronary sinus. *Anat. Anz.* 166:9-12.
3. Bergman, R.A., Thompson, S.A., Afifi, A.K. and F.A. Saadeh. (1988) *Compendium of Human Anatomic Variation: Catalog, Atlas and World Literature.* Urban & Schwarzenberg, Baltimore and Munich.
4. Božena Pejković and Ivan Krajnc The anatomic variability of the coronary vasculature of the human heart — Part II: some anatomical peculiarities of arteriovenous relations. *Wiener Klinische Wochenschrift*, Volume 116, Numbers 11-12 / June, 2004
5. Hellerstein, H.K. and J.L. Orbison. (1951) Anatomic variations of the orifice of the human coronary sinus. *Circulation* 3:514-523.
6. Kocon, T. (1963) A rare variation of the coronary sinus. *Folia Morphol.*, Warsaw 22:11-14.
7. Little, T.E. (1880) Abnormality of the great cardiac vessels. *Dublin Journal of Medical Science* 60:443-445.
8. Malhotra, V.K., Tewari, S.P., Tewari, P.S. and S.K. Agarwal. (1980) Coronary sinus and its distribution. *Anat. Anz.* 148:331-332.
9. Prows, M.S. (1942) Two cases of bilateral superior vena cava, one draining a closed coronary sinus. *Anat. Rec.* 87:99-106.
10. Roberts, W.H., Engen, P. and E. Fujimoto. (1980) Anomalous opening of coronary sinus into the left atrium. *Anat. Anz.* 147:471-472.
11. Sahinoglu, K., Cassell, M.D., Miyauchi, R. and R.A. Bergman. (1994) Human persistent left superior vena cava with doubled coronary sinus. *Annals Anat.* 176:451-454.

ANOMALIILE DENTARE DE NUMĂR ȘI POZIȚIE
Ilie Hîțu, Dumitru Hîțu, Vasile Andrieș, Mihail Ștefanț
Catedra Anatomia Omului, Catedra de Chirurgie Oro-Maxilo-Facială
USMF „Nicolae Testemițanu”

Summary

Dental anomalies number and position

Teeth anomalies can be separately presented but frequently they can be associated with others organism's anomalies. The clinical cases are to consolidate the literature's date. Detecting the local and general, social and biological ethiological factors allow us to elaborate the prophylactic measures, also this permits the patient to elaborate his individual ones. This will help us to make an early diagnose and to remove the teeth anomalies as soon as possible.

Rezumat

Anomaliile dentare se pot prezenta izolat, mai frecvent ele însă sunt asociate cu alte anomalii ale organismului. Cazurile clinice elucidate vin pentru a cimenta datele literaturii. Depistarea factorilor etiologice locali și generali, biologici și sociali permit elaborarea măsurilor profilactice de către stat și individuale de către pacient care neapărat vor duce la diagnosticarea timpurie a anomaliilor dentare și înlăturarea lor cât mai precoce.

Actualitatea temei

Persoanele care studiază anatomia nu numai că-și însușește un bogat material faptic, dar pe baza lui înțelege legile structurii și funcțiilor organismului viu. Particularitățile anatomice specifice ale omului nu numai că explică documental locul acestuia în natura vie și originea lui, ci și influența factorilor sociali asupra structurii corpului său.

Una din proprietățile fundamentale ale organismului o constituie variabilitatea lor individuală. Fiecare om este irepetabil nu numai prin aspectul său exterior, ci și prin structura corpului său. Această variabilitate, care stă la baza individualității, se supune anumitor legi. Astfel, avem noțiunile de normă, variații, anomalii.

Norma este apreciată ca fiind expresia caracteristicilor comune pentru structura tuturor organismelor umane. (Normă – standart sau mod ideal considerat tipic pentru un anumit grup.) La această noțiune se referă toate caracteristicile speciei ca de exemplu: prezența 32 de dinți permanenți.

Se consideră normă anatomică diapazonul variabilității unui criteriu în limitele căruia funcția nu are de suferit. În multe cazuri aceasta este într-adevăr așa. Dar trebuie luat în considerație faptul că multe anomalii, de exemplu, traseu aberant al unor vase arteriale, nu provoacă dereglări funcționale evidente.

Studierea variabilității constituie un compartiment vast al anatomiei și acestui subiect i se va acorda o atenție sporită în materialele ce urmează, deoarece cunoașterea variantelor anatomice și a anomaliilor are o importanță practică deosebită. Multe anomalii de dezvoltare conduc în mod independent la diferite maladii sau prezintă un potențial mai mare sau mai mic de modificări patologice. Acest lucru trebuie să fie permanent luat în considerație de către orice medic în activitatea sa.

În practica stomatologică s-au evidențiat un spectru întreg de anomalii dento-maxilare ce se pot manifesta și în generații consecutive, și în cazuri separate, spontane, însă este de menționat faptul că acestea trebuie prevenite, și mai apoi tratate (1).

Patologia dentară reprezintă în literatura de specialitate un număr mare de forme clinice, care în marea lor majoritate sunt descrise de diferiți autori în capitole diferite, cum ar fi: "Afecțiunile necarioase ale țesuturilor dentare" (Colesova A. A., 1991); "Distrofiile dentare" (Cocîrlă E., 2000); "Tulburări de dezvoltare ale dinților", (Cura E., 2000). P. Godoroga și coautorii (2003) consideră rațional a studia această patologie în capitolul anomaliilor de structură și a viciilor de dezvoltare a sistemului dento-maxilar (6).

Anomaliile dentare se pot prezenta izolat, mai frecvent ele însă sunt asociate cu alte anomalii ale aparatului stomatognat și de asemenea cu anomalii a întregului organismului(10).

Însăși prezența anomaliilor dento-maxilare conduce spre micșorarea calității funcționale a aparatului masticator, ceea ce are acțiune nefavorabilă asupra stării țesuturilor cavității bucale. O atare situație se agravează și mai mult, dacă este însoțită de un nivel inferior al procedurii de igienă orală (2,3).

Astfel, anomaliile dento-maxilare, îndeosebi dento-alveolare cu înghesuiri, provoacă dereglări de arhitectură dento-gingivale, ceea ce conduce spre apariție locurilor de retenție cu autocurățire dificilă și ca rezultat acumularea progresivă a depunerilor dentare; suprasolicitării traumatice dento-parodontale (8).

Unii autori (Firu, Rusu) prezintă anomaliile dinților supranumerari aproximativ în 2,65% din anomaliile dentare de număr și 0,53% de transpoziții dentare din anomaliile dentare (5,9).

Obiectivele lucrării

Analizele datelor literaturii privind anomaliile dentare și prezentarea cazurilor clinice.

Materiale și metode de cercetare

Pentru atingerea scopului au fost studiate datele literaturii de specialitate actual existente accesibile nouă și cazurile clinice. Ca material de studiu am folosit fișele de observație din cabinetul chirurgical a IMSP Centrul Stomatologic Municipal ce se află pe bd. Negruzzi – 3 și

secția de chirurgie oro-maxilo-facial a Centrului Național Practico-Științific Medicină de Urgență din orașul Chișinău.

Rezultatele obținute și analiza lor

Orice stare caracterizată printr-o dviere importantă de la normă se definește ca „anomalie”. Datele literatură sunt bogate și varia în privința etiologiei anomaliilor în general și a anomaliilor dentare în particular. La fiecare etapă de dezvoltare a organismului pot să acționeze factori patologici care pot fi ereditari sau dobândiți pe parcursul vieții. Sunt incriminați factori infecțioși, traumatici, endocrini, obiceiuri vicioase care sunt depistați la mamă în timpul sarcinii sau la copil mai ales în primii ani de viață. Ca factori nocivi, care pot provoca anomaliile dentare e necesar de menționat abuzul de alcool, fumatul și drogurile, intoxicațiile din sfera de producție situațiile stresul și condițiile economice. La cele menționate mai sus e necesar de menționat și citate dotarea instituțiilor medicale cu utilaj performant de ultimă oră și cadre specializate. Depistarea factorilor etiologici locali și generali, biologici și sociali permit elaborarea măsurilor profilactice de către stat și individuale, de către pacient, care neapărat vor duce la diagnosticarea timpurie a anomaliilor dentare și înlăturarea lor cât mai precoce (1,3).

Clasificările propuse de mai mulți autori sunt foarte complicate și fiecare din ei are criteriul său propriu al clasificării. Există clasificări topografice, nozologice, clinice și altele. Oricare clasificare trebuie să fie accesibilă pentru utilizarea ei în practică, însă fără ca toate mecanismele invocate să fie confirmate în realitate.

Studiul dat a fost preponderent orientat la anomaliile dentare de număr și poziție a dinților.

Anomaliile dentare de număr sunt prezente prin micșorarea sau majorarea numărului de dinți în comparație cu norma la copii și la maturi. Anomaliile dentare mai frecvent întâlnite sunt considerate prezenta dintelui suplimentar îndeosebi a incisivilor și primului premolar. Destul de frecvent se întâlnește lipsa („dintelui de minte”) dintelui trei molar, care erupe cu mult mai târziu, după 18 ani, sau nu erupe în general.

Absența congenitală a unui sau mai mulți dinți se numește andonție, care la rândul său poate fi parțială sau totală, primară sau secundară. Adonția parțială primară se observă mai frecvent pe maxilă și se caracterizează prin lipsa incisivilor laterali. Pe mandibulă, pot lipsi premolarii, molarii de minte pot lipsi frecvent pe ambele oase. Drept consecință a micșorării dimensiunilor maxilei și mandibulei.

Hiperdonția este mărirea numărului de dinți, care se manifestă prin apariția dinților supranumerari. În acest caz numărul dinților temporari la copii depășește 20, iar a celor permanenți 32. După P. Fîru și M. Rusu în 90% din cazuri, localizarea frecventă a dinților supranumerari se constată pe maxilă.(5,9) Dinții supranumerari pot apărea în regiunea incisivilor centrali superior și inferior-peridens, sau mai rar în afara arcadei dentare.

Unii dinți nu-s situați pe linia apofizei alveolare, ci în partea linguală (palatinală) sau vestibulară a arcului alveolar, defect foarte greu de reparat. Ectopia dentară constă în erupția unui dinte vestibular sau oral, de poziția normală pe arcada dentară. Ea interesează, în majoritatea cazurilor, dinții permanenți, ordinea frecvenței la mandibulă fiind: molarul de minte, canini, premolari, iar la maxilă: canini, premolari, incisivi. Dinții ectopați pot să provoace numeroase complicații, dintre care cele mai frecvente sunt cele mecanice, septic și tumorale.

Tratamentul anomaliilor dentare după erupția dinților sunt foarte dificile, costisitoare și de lungă durată necesitând multă insistență și consecutivitate din partea pacientului și medicului. Mai des sunt utilizate metode ortopedice și ortodontice în asociere cu cele chirurgicale.

Se cunosc mai multe tipuri de anomalii și anume: anomalii de deplasare a dinților; de număr sau asocierea lor și altele. Dinții vecini pot să se schimbe cu locul: dintele poate fi situat în afara limitelor arcadei dentare și anume mai aproape de palatul dur (lingual) sau mai aproape de vestibulul bucal. Uneori dinții pot erupe în cavitatea nazală, în sinusurile maxilare, în corpul mandibulei.

Anomaliile numerice ale dinților se pot prezenta prin lipsa unor dinți, spre exemplu - incisivi laterali superior sau premolarul doi. Mai frecvent întâlnite sunt anomaliile dentare de formă a coroanei și rădăcinii. Rădăcinile dentare se pot prezenta mai alungite sau mai scurte, încurbate și drepte, plate și bombate și prin numărul lor.

Dintre anomaliile dentare de număr și de poziție, beneficiază de tratament chirurgical. Tratamentul dinților supranumerari, care au erupt și care au provocat disarmonii dento-alveolare, constă în extracție și corectarea ortodontică a dinților vecin malpoziționați.

Concluzii

1. Datele literaturii prezintă o gamă variată de anomalii dentare.
2. Anomaliile dentare mai frecvente sunt cauzate de particularitățile anatomo-topografice a maxilarelor.
3. Depistarea și tratamentul timpuriu a bolnavilor cu anomalii dentare permite reabilitarea calitativă și profilaxia complicațiilor.

Bibliografie

1. Avornic Lucia. Evaluarea afecțiunilor parodontale în tratamentul ortodontic complex al anomaliilor dento-maxilare. Autoreferatul tezei de doctor în medicină. Chișinău. 2008. Pag. 388.
2. Boboc Gh. Anomaliile dento-maxilare. București, 1971, pag. 34-39.
3. Burlibașa C. Chirurgie orală și maxilofacială. Editura medicală, București, 2003, p. 1269-1271.
4. Cocieru G. Studiul anomaliilor dento-maxilare. Analele științifice, Ediția X-a, Volumul IV, Probleme clinico-chirurgicale. Zilele Universității, Chișinău, 2009, pag. 540-543.
5. Firu A. P. Stomatologie infantilă. București. 1983. Pag. 34-65.
6. Godoroja P., A. Spinei, Iu. Spinei. Stomatologie terapeutică pediatrică. Chișinău, 2003, pag 75-79.
7. Ifrim M., V. Andrieș, D. Bratu. Anatomia omului, Chișinău, 2004, pag 200-202.
8. Mihailovici Gh. Diagnosticul și tratamentul disarmoniei dento-alveolare cu înghesuire. Autoreferatul tezei de doctor în medicină. Chișinău, 2006, Pag. 84-90.
9. Rusu M., Maxim A. și colaboratorii. Pedodontie. Iași. 1980, pag. 95-98.
10. Ștefăneț M. Anatomia omului, Vol II, Chișinău, 2008, pag 118-140.

ACTUALITATEA PROFILAXIEI ANOMALIILOR DENTARE

Anastasia Gavriliță

(Conducător științific – Hacina Tamara, dr., conf. univ.)
Catedra Anatomia Omului USMF „Nicolae Testemițanu”

Summary

Topicality of prevention of the dental abnormalities

The dento-maxillary apparatus has a major role for the human body assuring the oral digestion; sound articulation, at the same time contributing to the definition of physiognomy and appearance. According to statistics, the proper development of the dento-maxillary apparatus is present in 69 % of cases, and in 39 % of persons suffer of a variety of dental anomalies, which have grave consequences over the patients physiology affecting his society integration and his normal body functioning. So, it is very important to know these anomalies, because the treatment is efficient only in case it is started at the right time in order to establish the morphological functionality and the esthetical aspect of the face.